

Voormalig predikant herontdekt de Bijbel

‘Mijn hart scheurde, zodat het licht kon binnen- komen’

Een predikant die van zijn geloof valt, de kerk vaarwel zegt en, in zijn eigen woorden, “een materialistisch en zelfs goddeloos leven” gaat leiden. Totdat een bijna-doodervaring na een hartaneurysma hem een wereld toont die zó allesomvattend mooi, goed en waar is, dat het licht wederom in hem doorbreekt. Niet het licht van het institutioneel-religieuze, maar van de gnosis, waarbij zelfkennis gelijkstaat aan godskennis. Hij leert de Bijbel opnieuw lezen en interpreteren en schrijft daar een vuistdik boek over. Dát is het bijzondere verhaal van 59-jarige Anthonie Roose uit Emmeloord: “Mijn hart scheurde, zodat het licht binnen kon komen.”

TEKST: NIELS BRUMMELMAN

Anthonie Roose groeide op in een orthodox-gereformeerd milieu. Daar werd hem verteld dat hij uitverkoren was, maar dat ongelovigen voor altijd zouden lijden in de hel. Het gaat er bij de kleine Anthonie niet in. Hoe kan een God waarvan gezegd wordt dat deze de hoogste personificatie van liefde is, ogenschijnlijk zo wreed en onrechtvaardig zijn? Om antwoorden te vinden op deze en andere religieuze vragen, gaat hij uiteindelijk theologie studeren. Terwijl de échte antwoorden uitblijven en de hoeveelheid vragen groeit, belandt hij toch als dominee op de kansel. Tot zijn binnenwereld definitief niet meer met de kerkelijke dogma's en dwang uitgelijnd kan worden. Anthonie zegt de kerk vaarwel en gaat in zijn geloofsafval zo ver dat hij zichzelf op een gegeven moment beschouwd als een atheïst. Maar alles verandert opnieuw wanneer hem iets ergs, dat in retrospectief óók iets zegenrijks blijkt te zijn, overkomt: zijn lichaam komt in opstand.

Daar naar hier gebracht

Wanneer een scheurtje in Anthonie's hartzakwand ervoor zorgt dat zijn organen langzaam beginnen af te sterven, ziet hij de dood als 'een grote zwarte zee' op hem afkomen. Maar als de intense pijn hem het bewustzijn doet verliezen, gebeurt er iets wonderlijks. In *De Andere Krant* van oktober 2025 vertelt hij: “Ik kwam buiten mijn lichaam en zag eerst nog hoe ze met me bezig waren in de slaapkamer en toen was ik opeens in de hemel. Ik was in het centrum van het heelal, dat zich tegelijkertijd in mezelf bevond. Het was een eenheidservaring. Alleen maar liefde, inzicht in alles, er was geen tijd, het was er helemaal licht en tegelijk helemaal donker. Ik zag alle kleuren, het was een paradoxale ervaring. De polen die we hier op aarde kennen, waren in totale harmonie met elkaar. Licht en donker, tijd en eeuwigheid, mannelijk en vrouwelijk, ik overzag alles, mijn hele leven. Ik was helemaal in het hier en nu, in de eeuwigheid. Toen wist ik zeker dat er meer was, maar wel heel anders dan mij in de kerk was bijgebracht.” Het liefst wil Anthonie blijven, maar van zijn reeds eerder gestorven oma krijgt hij te horen dat dat niet zal gaan. Eenmaal terug op aarde is het een worsteling zijn leven weer op te pakken. Het contrast tussen 'hier en 'daar' is zo groot! Maar langzamerhand daagt het besef dat hij, door zijn hart ervoor open te stellen, 'daar' ook 'hier' kan ervaren: in zijn eigen binnenste! Anthonie: “Ik had die bijna-doodervaring echt nodig, want ik was best ver heen. Misschien was het wel de definitieve innerlijke omslag van religie naar spiritualiteit. Tot die tijd had ik altijd in mijn hoofd geleefd en nu ging mijn lijf ook meedoen. Om echt spiritueel te zijn moet je eerst leren aarden. Yoga werd voor mij de weg daar-

*‘Ik had die bijna-doodervaring echt nodig,
want ik was best ver heen’*

*“De boodschap van het evangelie
in een notendop: maak van je
pijn een parel van liefde”*

Anthonie Roose

naartoe.” Door bestudering van de yogafilosofie komt Anthonie verrassend genoeg toch weer uit bij de Bijbel. Hij ontdekt opvallende overeenkomsten tussen de teksten van yoga-grondlegger Patanjali, de Bhagavad Gita en de Openbaring van Johannes ofwel de Apocalyps. Beetje bij beetje wordt het hem duidelijk dat deze teksten een inwijdingsweg beschrijven die ieder mens kán en waarschijnlijk ook ooit eens zál gaan. Tegenwoordig durft hij zelfs (zie wederom *De Andere Krant* van oktober 2025) de Apocalyps een ‘yogaboek’ te noemen, waarbij de brieven van Christus aan de zeven gemeenten een metafoor zouden kunnen zijn voor de instructies van ons hogere zelf om de zeven zegels – lees: de zeven chakra’s – te openen!

Een ontkiemend zaadje

In het christendom is Jezus als historische figuur de zoon van God die aan het kruis genageld wordt om al onze zonden op zich te nemen. Door in hem te geloven, zou verlossing ons deel zijn. Inmiddels denkt Anthonie er heel anders over: “Ik zie Jezus niet meer als een historische figuur, maar als een metafoor of archetype van de mens in z’n algemeenheid. En zijn pad als een pad dat wij allen, zonder uitzondering, kunnen gaan. In elk van ons ligt een zaadje verborgen. Een zaadje dat tot een machtige levensboom uit kan groeien wanneer aan bepaalde voor-

waarden, zoals een vruchtbare bodem en goede verzorging, is voldaan. Op het moment dat het verlangen van onze persoonlijkheid – de Jezus in ons – gaat samenvallen met het verlangen van dat zaadje – de Christus in ons – om te groeien, kan het Christusbewustzijn in ons geboren worden. Precies dát vieren we tijdens Kerst. En precies dáárom wordt de mens Jezus uiteindelijk gekruisigd: onze persoonlijkheid, ons ego, dient immers te sterven opdat dat andere in ons voortaan leidend zal kunnen zijn in al ons denken en doen. Of zoals Johannes de Doper het in de Bijbel zegt: ‘Hij moet wassen, maar ik minder worden’ (Johannes 3:30).” Let wel: dit pad van inwijding is geen feest. Niet voor niets wordt in de Bijbel Jezus’ lijdensweg uitgebreid beschreven. Zijn geboorte vindt nota bene in een stal voor dieren plaats; doorgaans niet de schoonste plek en bovendien omgeven door dierlijke driften en instincten. En zo is het ook met ons: het zaadje komt weliswaar in ons hart tot wasdom, maar door allerhande trauma’s en conditioneringen en als gevolg daarvan ‘onreine’ gedachten en handelingen is deze bezoedeld. Het stof mag er eerst vanaf, of, zoals in spirituele kringen vaak gebezigd wordt: de lagen van de ui moeten één voor één afgepeld worden. Totdat er zo’n dun vliesje over blijft, dat de puurheid er weer doorheen kan gaan stralen. Anthonie: “Het opgeven van je overtuigingen en het loslaten van je gewoontes, is het moeilijkste dat er is voor een mens. Je

valse zelf voor je ware zelf inwisselen, is een proces dat zich soms over meerdere levens uitstrekt. Je wordt zogenoemd niet zomaar wie je bent. Het boenen en schrobben kan zwaar en intens zijn, maar ik heb wel gemerkt dat het op een bepaalde manier ook steeds minder moeite kost. De groei van mijn Christusbewustzijn is inmiddels bijna iets vanzelfsprekends. Al moet ik tegelijkertijd erkennen dat hoe meer inzichten ik krijg, hoe meer ik besef dat ik pas aan het begin sta van het pad dat van kruisiging naar opstanding leidt.”

Het Woord van God

Net zoals Jezus tweeduizend jaar terug van godslastering werd beschuldigd omdat hij beweerde de zoon van God te zijn en zei ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven’, zo wordt Anthonie nu door orthodoxe christenen voor gek verklaard. Jammer, vindt hij: “Ik probeer juist een brug te slaan tussen religie en spiritualiteit. Ik probeer te laten zien dat Jezus in onszelf zit, dat we dat in de kern zelf zijn. En dat, wanneer we die kern blootleggen en daarnaar gaan leven, als Jezus zullen zijn.” Jezus zelf hintte daar in de Bijbel ook op toen hij bijvoorbeeld zei: ‘Je geloof hoeft maar zo groot te zijn als een mosterdzaadje. Als je dan tegen deze boom zou zeggen: “Kom met wortels en al uit de grond en ga in de zee staan”, dan zou hij je gehoorzamen’ (Lukas 17:6) en: ‘Waarachtig, ik verzeker jullie: wie op Mij vertrouwt zal hetzelfde doen als Ik, en zelfs meer dan dat’ (Johannes 14:12). Anthonie:

‘Ik probeer te laten zien dat Jezus in onszelf zit, dat we dat in de kern zelf zijn’

“Door hem als een historische figuur te portretteren, heeft de kerk paradoxaal genoeg Jezus kleiner gemaakt dan hij daadwerkelijk is. Jezus is niet een enkele persoon buiten onszelf, maar hij schuilt in ons allen. Iedereen is een Jezus in de dop. We hoeven voor hem niet nederig te buigen, we mogen hem daarentegen in dankbaarheid volgen. Dat wil zeggen: zijn liefde en wijsheid omarmen en in onze eigen levens integreren.” In de praktijk betekent het vooral leren luisteren naar onze intuïtie, dat Anthonie als het Woord van God beschouwt. Het gaat om gnosis, een helder weten zonder precies te weten hóe je dat weet. Het ontstaat zodra het denken en het voelen, de hersenen en de buik, met elkaar in contact komen. In één van zijn blogs schrijft Anthonie: ‘Ik luister niet langer naar de vele stemmen die van buitenaf naar mij toe komen. Ik luister alleen nog wat God – die in de stilte van mijn hart woont – mij te vertellen heeft. (...) ‘Meer en meer ben ik een zelfbewust mens, die niet geleid wordt door zijn ego of valse zelf, maar door de heilige geest of het ware zelf.’ (...) ‘Leven vanuit mijn ware

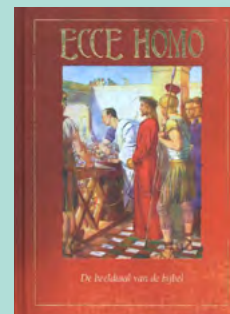
‘Het gebod “wees volmaakt” wijst op reïncarnatie’

‘Op dezelfde wijze als de zaadkorrel voorbestemd is om net als zijn vader een boom te worden, is het de bestemming van het menselijk wezen die volmaaktheid van de hemelse Vader te bereiken, waarover Jezus spreekt: deze staat in zijn structuur gegrift. Natuurlijk moet deze evolutie zich voltrekken over eeuwen en millennia en daarom kan gezegd worden dat deze regel die Jezus gaf: ‘Wees dus volmaakt, zoals jullie hemelse Vader volmaakt is’ (Mattheüs 5:48), de reïncarnatie veronderstelt. Wat moeten we anders van deze woorden denken? Ofwel Jezus spreekt zonder na te denken en vraagt aan zulke onvolmaakte mensen om in een paar jaar de volmaaktheid van de hemelse Vader te bereiken, of hij stelt zich voor dat het gemakkelijk is om zoals Hem te worden. In beide gevallen pleit dat niet voor hem.’
Uit: ‘U bent Goden’, Omraam Mikhaël Aïvanhov, uitgeverij Prosveta, 2014.

‘Loslaten ego voelt als sterven’

‘In het Hof van Gethsemane bereidt Jezus zich voor op zijn aanstaande dood. Wij mogen zijn kruisiging nemen als een metafoor voor een innerlijk sterven en verrijzen. Dit kunnen we onder andere afleiden uit de volgende passage uit het Johannesevangelie: “Maar Jezus antwoordde hun: ‘Het uur is gekomen dat de Zoon des mensen verheerlijkt zal worden. Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, draagt hij veel vrucht. Wie zijn leven liefheeft, zal het verliezen, en wie zijn leven haat in deze wereld, zal het behouden tot het eeuwige leven.’ (Johannes 12:24). (...) De tarwekorrel in de gelijkenis staat voor het kleine ik, het ego, dat moet sterven om plaats te maken voor God. De mens zal daardoor worden omgevormd en veel vrucht dragen. (...) Het loslaten van het ego voelt echter wel enigszins als sterven, omdat het een afscheid is van een leven zoals we dat kennen. Het loslaten van onze identiteit en de manier van denken en voelen die daarbij hoort.’
Uit: ‘Ecce Homo’, Anne-Marie Wegh, Nederlandse Auteurs Uitgeverij, 2013.

zelf is voor mij hetzelfde als geloven in God. God, die het universele bewustzijn is, wil zichzelf laten zien in en door mij heen. Ik ben zijn evenbeeld en mag dat laten zien.' Lang niet iedereen komt echter in zijn of haar leven aan dat evenbeeld toe. 'Velen zijn geroepen, maar slechts weinigen zijn uitverkoren' (Mattheüs 22:14), zo zei Jezus niet voor niets.

De eeuwige draak

Gedurende de moeilijke coronajaren moest Anthonie regelmatig aan het laatstgenoemde citaat denken: "Hoeveel mensen dachten toen daadwerkelijk zélf na? De overgrote meerderheid deed wat hen gezegd werd; van het dragen van een niet-werkend mondkapje tot aan het zetten van een prik waarvan samenstelling en effect nog nauwelijks bekend waren. Om maar niet buiten de boot te vallen, om erbij te horen en om scheve blikken van de medemens te voorkomen, ging het gros er lijdzaam in mee. Terwijl: als er *iets* is waarbij je jouw eigen pad koste wat het kost moet blijven volgen, ook al roept de hele wereld iets anders, dan is het wel het traject van inwijding dat de Bijbel Jezus aan ons laat voorleven. Jezus had gelijk: dat is slechts, zeker in deze tijd van afleiding en misleiding, weinigen gegeven." En zelfs wanneer het je gegeven is, blijft de groei - van onbewust naar bewust zijn, van naïviteit en onwetendheid naar wijsheid, van slavernij en verslaving naar innerlijke vrijheid, van angst en schuld naar leven, lef en liefde - op z'n zachtst gezegd uitdagend. Helemaal klaar zijn we misschien zelfs wel nooit, zo illustreert Anthonie aan de hand van een passage uit de Apocalyps: "Op een gegeven moment verschijnen aan de horizon een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, ten teken dat de nieuwe mens waarlijk opgestaan is. Het duizendjarige koninkrijk van God in jou neemt een aanvang. Maar op het eind van die tijd breekt de draak, die tot dan toe ge-

ketend lag, toch weer even los. Deze draak staat voor de donkere kant in de mens. Die wordt niet overwonnen - op de welbekende afbeeldingen zie je aartsengel Michaël de draak ook nooit definitief doden - maar meestentijds wel in bedwang gehouden. Uitdagingen horen bij het leven, ze zorgen ervoor dat we groeien en blijven groeien. Licht en donker, goed en kwaad... Ze zijn beiden even noodzakelijk hier op aarde. Ik geloof niet in het scenario van een totaal getransformeerde aarde waarop we gezamenlijk in pais en vree tussen de leeuwen en de lammeren tot het einde der tijden vreedzaam liggen wezen. Jezus zei: 'En men zal niet zeggen: *Zie hier of zie daar, want, zie, het Koninkrijk van God is binnen in u*' (Lucas 17:21). Dat Koninkrijk is dus geen specifieke locatie, maar eerder een innerlijke gemoedstoestand. De aarde zelf is en blijft een leerschool; stilstaand water gaat stinken."

Overgave

Leren, menigeen heeft er een broertje dood aan. Zeker als je blijft zitten en alles nog eens over moet doen. Is dat wat reïncarnatie - een begrip waarnaar, óók na het verbod ervan tijdens het Tweede Concilie van Constantinopel in 553, in de Bijbel impliciet verwezen wordt - voor ons mensen betekent: het leven overdoen, opdat we de daarin aangeboden lessen nóg beter tot ons nemen en daardoor als ziel groeien? Wellicht. Wat Anthonie betreft wint het idee van reïncarnatie vooral aan geloofwaardigheid door de schijnbare onrechtvaardigheid wanneer het niet zou bestaan: "Indien de voltooiing van het pad dat ik in mijn

'Christus in ons in plaats van buiten ons'

'Wie de onderstaande teksten met het hart leest, van binnenuit, zal kunnen ervaren dat ze niet over een uiterlijke Christus gaan, maar over een Christus in ons eigen wezen. Dan vallen de sluiers van onwetendheid weg. Hetzelfde gebeurt als we bijvoorbeeld de Bhagavad Gita lezen vanuit Krishna in ons.

En zie, Ik ben alle dagen bij jullie, tot de voleinding van de wereld. (Mattheüs 28:20)

Waarom zoeken jullie mij toch? Ik ben Jezus Christus die jullie eeuwig vergezelt! (Brief van Petrus aan Filippus)

Nooit is er een tijd geweest dat Ik niet was, noch dat jij of deze heersers over de mensen er niet waren. Noch zal een van ons hierna ophouden te zijn. (Bhagavad Gita II, 12)

Uit: 'Een zaaier ging uit', Marcel Messing, Uitgeverij Altamira-Becht, 2000

boek beschrijf binnen één leven moet plaatsvinden, is het niet te verkroppen dat de één daarbij veel gunstigere aanvangsomstandigheden meekrijgt dan de ander. Zo iets trek je alleen maar recht wanneer we meerdere kansen, ofwel levens, aangeboden krijgen. Of reïncarnatie een wreed spelletje is, aangezien we bij aanvang van een nieuwe incarnatie de ervaringen van de voorgaande(n)

‘Stel jezelf telkens, elke dag opnieuw, open voor het mysterie dat leven heet’

weer vergeten blijken te zijn en alles gebaseerd lijkt op het principe van ‘leren door lijden’? Ik snap die gedachtegang, maar als ik terugkijk op mijn eigen leven, dan zijn er zeker situaties geweest die allerminst prettig waren maar die me uiteindelijk als mens wél sterker hebben gemaakt. Misschien was het allemaal wel precies zoals het moest zijn. Onder aan de streep luidt de boodschap van het Bijbelse evangelie immers: maak van je pijn een parel van liefde. En waar ik bovenal in geloof is juist die liefde, die voor mij synoniem is aan God. Liefde, en dus God, verdraagt het bestaan van onrecht niet. Maar de liefde kan ook streng zijn als het moet. Denk maar aan ouders die moeten begrenzen, opdat hun kinderen niet opgroeien tot onuitstaanbare volwassenen.”

Sinds zijn bijna-doodervaring is er bij Anthonie een diep vertrouwen van binnen dat, hoewel het soms uiterst donker kan lijken, alles uiteindelijk op z’n pootjes terechtkomt. ‘Een overgave aan het leven’, zo noemt hij dat. In de Bijbel (Mattheüs 18:3) zegt Jezus dat we moeten veranderen en worden als kleine kinderen om het Koninkrijk van God binnen te gaan. Anthonie: “Kleine kinderen weten en begrijpen niet alles. En misschien moeten wij dat als volwassenen ook helemaal niet willen nastreven. Weten is per slot van rekening niet-weten. Leef liever zonder oordeel of angst in onvoorwaardelijk vertrouwen op iets wat groter is dan jezelf. En stel jezelf telkens, elke dag opnieuw, open voor het mysterie dat het leven is.” •

‘Wij zijn werkelijk vrij’

‘Opstanding uit de egodood is de kroon op het werk aan onszelf, het hele transformatieproces door het ene leven heen (volgens de gebruikelijke westerse visie), of door vele levens heen (volgens hindoeïstische of boeddhistische visies). Het is de beëindiging van de noodzaak tot reïncarnatie terwijl niettemin de vrijheid blijft om wel opnieuw te reïncarneren – uit liefde en compassie, om anderen van dienst te zijn. Dit betekent dat we werkelijk vrij zijn, want als we alleen konden incarneren als dat ook móest, dan zouden we na de gevangenschap in en de bevrijding uit het huidomsloten “ik” alsnog opnieuw gevangen raken – aan gene zijde. Echte innerlijke vrijheid ligt voorbij alle dualisme, ook voorbij het gescheiden zijn van aarde en hemel. De “nieuwe hemel en nieuwe aarde” waarvan de apostel Johannes rept in zijn Openbaringen verwijst naar de vereniging van die beide in onze innerlijke beleving en ons gedrag als we zijn wedergeboren.’ *Uit: De tweede geboorte, Peter Kampschuur, Milinda Uitgevers, 2024.*

Het boek van Anthonie Roose - ‘Ik ben het zelf!’ - verweeft op magistrale wijze een uiterst persoonlijk verhaal met religieuze, spirituele en wetenschappelijke achtergronden en inzichten. Zijn interpretatie van het Bijbelboek Openbaring van Johannes, ook wel Apocalyps genoemd, is voor zover wij dat kunnen overzien uniek in de Nederlandse spirituele non-fictie. Alles wat gescheiden lijkt, komt erin samen, zoals rekenen en taal, fysica en metafysica, maar ook de tarot en de Apocalyps. Anthonie: “Het is ook de bedoeling van het boek te laten zien dat alles met elkaar samenhangt. Dat alles in feite één is. Wanneer dat inzicht daadwerkelijk doorbreekt, is er tevens hoop op meer eenheid tussen de mensen onderling.” Het boek van Anthonie (ISBN 9789465129327) is verkrijgbaar via anthonieroose.nl. Op deze site lees je ook alles over zijn andere activiteiten, waaronder het schrijven van blogs, het geven van lezingen en het verzorgen van podcasts.